Sadece Yaprak Döktük

Hikâyeler

Belma Aksun

ÖTÜKEN

Belma Aksun, 1938 yılında Konya'da doğdu. Konya Kız Öğretmen Okulu'nu bitirdi. Gazeteciliğe Tercüman Gazetesi'nde başladı. Yaklaşık yirmi yıl boyunca yazılı basında ilk kez düzenli olarak her gün yayınlanan kadın köşesi olan "A'dan Z'ye Kadın ve Ev"i hazırladı. Bunun yanı sıra araştırma yazıları yazdı: "Dünya Kadınları", "Kadınlarımız". Sovyetlerin çökmekte olduğunu dünyaya ilk kez haber veren Hélène Carrèrre d'Encausse'un "Çatırdayan İmparatorluk" adlı eserini tercüme etti ve Tercüman Gazetesi'nde tefrika edildi. Basında yankı uyandıran "Uzak Komşumuz Suriye" ve "Selam Para Kelam Para, Merhaba Amerika" röportajlarını kaleme aldı. "Tercüman Kadın Ansiklopedisi", "Tercüman Görgü Ansiklopedisi", "Tercüman-Altıntabak Büyük Yemek Ansiklopedisi"nin genel koordinatörlüğünü yaptı. Belma Aksun, yirmi yılı aşkın süre Tercüman Gazetesi'nde çalışmış, sürekli basın kartı sahibi bir gazetecidir. İngilizce, İtalyanca ve Fransızca olmak üzere üç yabancı dil bilen yazarın telif ve tercüme eserleri bulunmaktadır.

Telif eserleri:

- *Yaşama Sanatı Görgü*, Tur Yayınları, 1980.
- *Sağlıklı Beslenme ve Diyet Sağlığınız Çatalınızın Ucunda*, Damla Yayınları, 2002, 3 Baskı.
- *Keşke* (Hikâyeler), Ötüken Neşriyat, 2009.
- *Bir Millet Mistiği: Ziya Nur Aksun*, Ötüken Neşriyat, 2013, 2 Baskı.
- *Yaşlılığa Methiye*, Ötüken Neşriyat, 2014.

Tercümeleri:

- *Lejyon*, William Peter Blatty, İnkılap Yayınevi, 1984.
- *Samson'un Tercihi: İsrail, Amerika ve Bomba*, Seymour M. Hersh, Beyan Yayınları, 1992.
- *Tunuslu Hayrettin Paşa'nın Hatıraları*, Muhammed Salah Mzali, Jean Pignon, Nehir Yayınları, 1997.
- *…Ve Sonra Hiç Kalmadı*, Erik Frank Russel, Metis, 1995.
- *Mevki Uygarlığı*, Robert Sheckley, Metis, 1995.
- *Robinson Crusoe*, Daniel Defoe, Ötüken Neşriyat, 2014.
- *Akdeniz*, Panait Istrati, Ötüken Neşriyat, 2015.
- *Robinson Crusoe'un Yeni Maceraları*, Daniel Defoe, Ötüken Neşriyat, 2016.

İÇİNDEKİLER

Sadece Yaprak Döktük/ 11

•

Hiçbir Şey Göründüğü Kadar
Kötü Değildir…/ 86

•

Küçük Kızın Büyük Gururu/ 98

•

Yıllar Sonra/ 107

•

Herkes Bir Değil Ki…/ 116

•

Modern Matematik/ 123

•

Küfür/ 129

•

Mart Havası Gibi…/ 135

•

El Örgüsü Yün Atkı/ 153

•

Akşam Gezintisi/ 162

•

Kara Telefon/ 173

•

Eski Günler, Eski Dostlar…/ 183

•

Üzülmeyin Yahular!/ 192

•

Yüksek Hızlı Yaşam/ 197

•

Naha Aklımı Seveyim!/ 205

Sanmasınlar yıkıldık, sanmasınlar çöktük,
Bir başka bahar için, sadece yaprak döktük.

Hz. Mevlana

Sadece Yaprak Döktük

EVİN TAM KARŞISINDA kuruyemişçi vardı, yanında da manav. Yılın bu son günü ikisinin de alışverişleri artmıştı. Kimi küçük, kimi büyükçe torbalarla çıkıyordu dükkândan. Tabiî manava uğrayanların torbaları daha ağır, daha büyüktü. Çoğu insan meyve, çerez almayı hep böyle son ana bırakırdı nedense.

"Herkes karınca kararınca yılbaşı kutlamaya hazırlanıyor" diye düşündü karşı apartmanda, pencerenin yanındaki bordo kadife yüzlü, yumuşak koltuğunda oturan kadın. Orta yaşların sonlarında bir yerdeydi. Kucağına bıraktığı örgüyü yeniden aldı, örmeye koyuldu. Sanki ilmek ilmek ördüğü yün iplik değil de düşünceleriydi. Aslında seviyordu örgü örmeyi, çünkü müthiş rahatlatıcı, sinirleri gevşetici bir işti örgü. Bir yerde okumuştu; İsveçli gemi kaptanlarının hepsinin kamaralarında bir torba yün yumak bulunurmuş. O uzun upuzun süren, bitmek bilmeyen sisli puslu kuzey gecelerinde, uzun deniz yolculuklarında gerilen sinirlerini gevşetmek için örgü örmekten daha etkili bir yöntem yokmuş zira.

Gözü duvardaki takvime ilişti ve "koca bir yılı daha geride bıraktık işte" diye düşündü, "bu gece yılbaşı!" Sonra omuzlarını silkti. Yılbaşı da bütün geceler gibi bir geceydi işte… Ama gene de insan farkında olmadan havaya giriyor, o geceyi kendince iyi, neşeli, en azından diğer gecelerden farklı geçirmek istiyordu. "Ben bile uymadım mı bu modaya; ucundan kıyısından katılmadım mı sanki ben de bu kervana?" dedi içinden. "Gidip kestane, fındık, fıstık aldım. Tatlı bile yaptım kendime."

Gülümsedi… Şu "sürü içgüdüsü" garip bir şeydi doğrusu. Hiç etkilenmediğini sananların bile ille de katılmalarını sağlıyordu işte böyle. İnsan dediğin, ne kadar direnirse direnşin, çevresine bigâne kalamıyor, az ya da çok etkilenmeden edemiyordu, vesselam.

Gri bir hüzünle gölgelenir gibi oldu yüzü. Tek başına karşılayacaktı yeni yılı… Aman aman, biraz daha dursa neredeyse gözleri nemlenecekti. Şu acıklı ruh halinden bir an önce kurtulmalıydı. Hüznün o buruk, o mayhoş zevkine bir kez bıraktı mı insan kendini, taa boğazına dek gömülür giderdi o dipsiz, bucaksız kör kuyulara…

"Ne yapsam?" diye düşündü. Gözü, karşı duvardaki altın yaldız çerçeveli oval aynaya ilişince "En iyisi berbere gitmek" dedi. Bütün kadınlar gibi berbere gidip saçlarını yaptırmak iyi gelirdi ona da; havası değişir, moral bulurdu. Apartmanın girişindeydi berber. Hem saçını yaptırır hem de iki insan görür; bir çift laf eder, açılırdı.

Aman ne kalabalıktı berber dükkânı… Herkes bir yerlere gidiyordu bu gece; kimi eğlence yerlerine, büyük otellere, lokallere, kimi bir dost, arkadaş evine… Herkes güzel, daha güzel, göz alıcı olma telaşındaydı. Eski ve hatırlı müşteri olduğu için, randevusu mandevusu olmadığı halde onu araya sıkıştırıverdi berber Salih. Ee, bunca yıl

sonra, böyle özel bir muameleyi hak ediyordu elbette. Nazı geçen müşterilerdendi. Saçını nasıl istediğini söylemesine bile gerek yoktu; Salih patron bilirdi onun ne istediğini. Taa dükkânı ilk açtığı günden beri kaç yıllık müşterisiydi. Ama bugün içinden gelmişti zahir ya da yılbaşı şerefine pek görkemli bir topuz yaptı gür, meçli gibi ara ara ağarmış açık kumral saçlarını.

Saçtan yana şanslıydı doğrusu. Kadın, erkek herkesin saçlarının seyrekleşip döküldüğü şu ahir zamanda, hem eskisi gibi gürdü saçları hem de beyazlaşan telleri sanki özel olarak meç yapılmış gibi pek biçimli, yerli yerinde boy gösteriyorlardı.

Yanı başındaki koltukta bir genç kız oturuyordu.

- Çok güzel oldu saçlarınız, dedi. Benimkini de böyle yapın. Bu gece giyeceğim elbiseyle çok hoş olacak. Biz bu gece... Oteli'ne gideceğiz. Bir hafta önceden rezervasyon yaptırdık.

Bir gariplik vardı kızda. Lâfları pek iğretiydi, ağzından dökülüyordu âdeta. Eskilerin deyimiyle "kabala almış gibi" noktasız, virgülsüz, hiç soluk almadan ve de bir sürü gereksiz ayrıntılar vererek, kelimenin tam anlamıyla "fuzuli" konuşup duruyordu biteviye.

Berberden çıkınca hemen eve gitmek gelmedi kadının içinden. Hazır, giyinip kuşanıp çıkmıştı evden, ee saçını başını da yaptırmıştı… Yakındaki bir AVM'ye gitmek; yılbaşı telaşına kapılmış kalabalığa karışmak, seyirci olarak uzaktan bile olsa bu heyecanı yaşamak, kendisini bu tatlı telaşın içinde hissetmek istedi birden…

AVM'nin döner kapısından içeri girer girmez kırmızı giysisi, beline kadar uzanan kar beyazı sakalı, beyaz ponponlu kırmızı takkesiyle kendi kendine sallanıp duran bir Noel Baba mankeni karşıladı onu. Vitrinler deseniz, ayrı

bir âlemdi; irili ufaklı çam ağaçları, pamuktan mamuktan yalancı karlar, yanıp sönen rengârenk minik ışıklar, hatta ahırda koyunlar, kuzular arasında dünyaya gelmiş bebek İsa figürleriyle Hz. İsa'nın doğumu sahnesini canlandırmalara varıncaya kadar Noel'in bütün gereklerini (!) yerine getirenler bile vardı.

AVM'nin bir köşesinde ise etiyle kemiğiyle, beyaz sakalı belini döven bir canlı Noel Baba, etrafını kuşatmış çocuklara hediyeler dağıtmakla meşguldü. "Bir Meryem Ana figürlü, bebek İsa'lı Noel alayları ve Noel Şarkıları söyleyen çocuk korosu eksik'' diye düşündü kadın, biraz da hüzünle…

AVM'nin tam ortasına, üç dört katlı apartman boyunda koskocaman bir çam ağacı yerleştirilmişti, üzerinde bin bir çeşit süsleri, altın, gümüş topları, yıldızları mıldızlarıyla… Yıllar yıllar önceyi, çocukluğunu hatırladı birden. Bu Noel çamları önce mini boyutlarda ufak ufak evlerde boy göstermeye başlamıştı. Hatta ilkokul öğretmeni olan bir komşu kızı, evinde bir karış boyunda bir çam dalını pamuktan karlarla süslemişti yılbaşında da, haminnesi "Selâmın kavlen! Bu gâvur âdeti de nereden çıktı böyle? Var mı bizim töremizde, ananemizde böyle şeyler? Tövbe tövbe!" diye küplere binmişti. "Bu gâvur adetlerine bayılıyorlar bunlar. Kur'an-ı Kerim'de yeri var: 'Onların yaptıklarını yaparsanız onlardan olursunuz' diye. Ne buyurmuş Mevlam: *'Sen dinlerine uymadıkça Yahudiler de, Hristiyanlar da asla senden razı olmayacaklardır. De ki: 'Doğru yol ancak Allah'ın yoludur. Sana gelen ilimden sonra bilfarz onların arzularına uyacak olursan, andolsun ki, Allah'tan sana ne bir dost ne de bir yardımcı vardır.'* Tövbe estağfurullah! Başımıza taş yağacak, TAŞŞ!!" diye hayıflanıp durmuştu. Bir de bugünleri görseydi ninecik?"

diye düşündü, "vallahi yüreğine inerdi de 'tık' diye kalbi durur, füc'eten ölüverirdi garibim."

Daha bugünkü gibi "mutenâ" semtlerdeki apartman dairelerinin kapılarında yılbaşında asılan Noel çelenkleri boy göstermemişti… Ve de İstanbul'un yüksek sosyetesi, Noel geceleri oluk oluk St. Antoine Kilisesi'ne âyin izlemeye gitmiyordu henüz. Gai Eaton'ın bir sözünü hatırladı: "*Günümüzde tüm Müslümanların evleri İslâm yurdunun sınırları içinde kalsa da kendileri, Batılı bir dünyada yaşamaktadırlar*". Hele bir tespiti vardı ki, hâlâ her okuduğunda, her hatırladığında ilk okuduğu günkü gibi etkiliyor, düşündürüyordu onu: "*Günümüzde İslâm Medeniyeti'ni yabancıların hegemonyasından kurtarmak için savaş verenler, kendilerinin içten fethedilip edilmediklerini, fizikî varlıkları esaretten kurtulduğunda dahi ruhlarının* sömürgeleştirilmiş *olabileceğini asla sormazlar kendilerine.*"

"*Sömürgeleştirilmiş ruhlar…*" Müthiş bir şeydi bu! Üzerinde uzun uzun düşünülüp, tefekkür edilecek bir şey! Çeşitli iletişim araçları, anında haberleşme imkânlarıyla günümüzün küçülen dünyasında, biz farkına bile varmadan sürüp gitmekteydi kuşkusuz, ruhlarımızın bu sömürgeleştirilmesi işlemi…

Bu sözleri ilk okuduğunda âdeta çarpılmış, bir daha, bir daha okumuş, sonra da beğendiği sözleri not ettiği defterine kaydetmişti. Arada deftere göz gezdirdiğinde de altını kırmızı kalemle çizmiş ve de ezberine almıştı. "Gerçekten de kendimizi Müslüman bir ülkede Müslümanca yaşıyor sanıyoruz, oysa düşününce pek de öyle olmadığını fark ediyor, işte böyle şaşkın, hayretler içinde kalakalıyoruz" diye düşündü…

Sahiden de Müslüman bir ülkede ama Batı normlarına göre, Batılılara özgü pek çok değer yargıları ve alışkanlık-

larını benimsemiş olarak yaşayıp duruyorduk da farkında bile değildik galiba.

Artık hiçbir şey eskisi gibi değildi, olamazdı da… Günümüz iletişim araçlarıyla dünya küçülmüş küçülmüş de koskocaman bir köy olup çıkmıştı. Neredeyse dünyanın bir ucunda olanlardan, taa öteki ucunda yaşayanların anında, hem de görüntülü, sesli, sazlı sözlü canlı yayınlarla haberdar olduğu bir zamanda yaşıyorduk. Kimse kimseden bîhaber değildi, istese de olamazdı zaten. Öyle bir haber, bilgi bombardımanına maruzduk ki hepimiz, adını sanını ilk kez duyduğumuz, belki haritada yerini bile gösteremeyeceğimiz ülkelerin insanlarının dertleriyle dertleniyor, sevinçlerine, kederlerine ortak oluyorduk. Dünya liderlerini, sanatçılarını neredeyse duvar dibi komşularımızdan, hatta akrabalarımızdan bile daha yakından tanıyor, söylediklerini, yapıp ettiklerini dakikası dakikasına takip ediyorduk. Bir "tık" kadar yakındılar bize.

Hele şu sosyal medya dedikleri, insanları neredeyse narsistleştiren, ''selfi'' çekimleriyle her yaptığını, yiyip içtiğini, giyip çıkardığını, gezip tozduğu yerleri anında kaydedip yüzünü görmediği, adını sanını bilmediği izleyicileriyle paylaşma tutkusu, giderek bir saplantıya, bir klinik vakaya dönüşmekteydi. İnsanlar denize girerken, yüzerken, çıktıktan sonra ıslak ıslak güneşlenirken saçlarını seriveriyor; poz poz resimlerini çekip facebook mu, twiter mı, instagram mı, ne karın ağrısıysa orada paylaşıyorlardı anında, sıcağı sıcağına, dumanı üstünde… Tabiî günlük olaylar karşısındaki ham düşüncelerini de…

Kimileri için bu bir bağımlılık, bir saplantı, "olmazsa olmaz", tövbe estağfurullah, âdeta Allah'ın emri gibi bir şey olup çıkmıştı. Sanki her anlarını, her yaptıklarını kaydetmek, kamuoyuna sunmak için yaşıyorlardı. Kimi, kimleri

ilgilendiriyordu acaba bu?.. Ve neye yarıyordu ki? Elbette HİÇ bir şeye! Ama millet kaptırmıştı bir kez kendini bu modaya. Sanki annelerinin karnından birlikte doğmuşlar gibi âdeta varlıklarının bir parçası haline gelen, onsuz adım atmadıkları, neredeyse tuvalete bile gitmedikleri o cep telefonları, iPad'ler'i, tabletleriyle sokakta, plâjda, kahvede, lokantada devamlı kendilerini, âdeta yaşamlarının her anını kaydediyor ve dünya âlem bu olağanüstü (!) olaydan haberdar olsun, aman yoksun kalmasın diye sosyal medya denen o acayip ve minel garaip yazılı, resimli sahnede sergileyip duruyorlardı. "Şimdi denizdeyim, bak gör!" "Şimdi erik hoşafı içiyorum, oh sefam olsun!" Yok "köpeğimin tasması", "çocuğumun hırkası" diye akla ziyan şeylerini dünya âlemle paylaşıyorlardı…

Aman Yarabbi! Bu insanların hepsi de mi akıllarını peynir ekmekle yemişlerdi acaba? Hem canım efendim, ne yediğinden, ne halt karıştırdığından el âleme neydi acaba? Bunu bilmek kime ne kazandırır, hangi derde deva, sadre şifa olurdu?Sanki sırf bunun için yaşıyorlardı ve yaşadıkları her anı tarihe not düşmek gibi bir misyonları vardı. Aslında tarihe değil de tarihin çöplüğüne demek gerekti herhalde… Zira tarih tarih olalı böyle bir not, kayıt bombardımanına maruz kalmamıştı hiç. Neden derseniz, bu teknoloji enflasyonunda âdeta yeryüzünde yaşayan her birey, ille de ardında ayak izlerini bırakmak zorunda olan çok çok önemli bir şahsiyetmiş gibi hisseder olmuştu kendisini. "Haydi hayırlısı!" diye düşündü kadın kendi kendine. "Bakalım nereye kadar gidecek çılgınlık haline gelen bu tutku, bu saplantı? Allah sonumuzu hayreylesin!"

Haminnesinin "Bindik bir alâmete, gidiyoruz kıyamete" deyişi geldi aklına. Gülümsedi. Sahiden de öyleydi; bu aptalca, bilinçsizce, bir sonu, bir getirisi olmayan akıma

karşı durmak; akıntıya kürek çekmek gibi boşuna görünüyordu. *"Görelim Mevla neyler, neylerse güzel eyler"* diye düşündü.

Gitti, eskilerin deyimiyle "nezareti" yani geniş bir görüş alanı olan, etrafı rahatça seyredebileceği bir *kafeye* oturdu. Artık kahveler de isim ve kılık değiştirip *kafe* olmuşlardı. Oturduğu yerden hem bulunduğu katı hem de alt katı rahatça görebiliyordu. Bir sade kahve ısmarladı. Az sonra garsonun getirdiği kahve, bira gibi içi boş balon balon köpüğünden besbelli, makine kahvesiydi. Fincanı eliyle hafifçe itti ve:

- Al götür evladım bu kahveyi, dedi. Parasını ödeyeyim ama. Adam gibi bir kahve içerim sanmıştım. Makine kahvesi içmem ben!

Hemen cüzdanını çıkardı ve:

- Borcum ne kadar, dedi.

Garson denileni yaptı. Bir de bu kahve makineleri çıkmıştı; her bir şeyin "çakması" çıktığı gibi bu da kahvenin çakmasıydı işte… Her şeyin tadı kaçmıştı, kala kala bir kahve kalmıştı geriye. Sonunda onun da hakkını avucuna katmışlardı ilâ maşallah!

Oysa kahve yapmak âdeta törensel bir şeydi eskiden, tıpkı Japonların çay ritüelleri gibi… Haminnesi kahve tiryakisiydi ve de kahvesini gümüş zarflı kallavi Çin porseleni fincanından içerdi. Üstelik kahve, öyle şimdilerde olduğu gibi market raflarından hazır çekilmiş, paketlenmiş olarak değil, kavrulmamış, yeşil çekirdek halinde alınır, özel tavasında yakmadan, çiğ de bırakmadan tam kıvamında kavrulur, kâğıdın üzerine dökülür, terleyen kahvenin soğuması beklenir, sonra da sarı pirinçten yapılmış değirmende çekilirdi… Ve de o değirmende asla kahveden başka bir şey; çekirdek halinde alınan karabiber, yenibahar, karanfil, ka-

buk tarçın gibi diğer baharat çekilmezdi. Kahve değirmeni özeldi ve de "yeminliydi".

Gülümsedi kendi kendine. O günlerde öyle her evde kahve değirmeni, et makinesi gibi haminnesinin deyimiyle "evin hacetleri" bulunmadığından, onların kahve değirmeni konu komşu gezer dururdu. Ne var ki, günün birinde komşulardan biri değirmende kahveden başka bir şey; pirinç mi ne (malum, o günlerde pirinç unu hazır alınmaz da evdeki kırık pirinçler çekilerek elde edilirdi) çekmişti ve değirmen "tu kaka" olmuş, artık kahve değirmeni olmaktan çıkmış, kahve dışındaki şeyler çekilir olmuştu.

O gün bugündür de (zira değirmen hâlâ duruyordu mutfak dolabının bir köşesinde) kahve değirmeni "yeminli" olmuş, evden dışarı adım atmamıştı. Konu komşu çekecekleri kahveyi kavurur, gelir onlarda çekerlerdi… Ve de nezaketen, taze kahveden pişirilip içilmesi teklif edilir, "Vallahi biz de daha bugün çektik kahvemizi" diye yemin kasemle reddedilirdi. Taze kavrulmuş, çekilmiş kahvenin kokusu da bir başka olurdu doğrusu. Bütün ev misler gibi kahve kokardı.

Pişirilmesi de ayrı bir âlemdi kahvenin. Bir kere, pırıl pırıl ovulmuş kırmızı bakır mangalda ve bakır cezvede pişirilirdi. Hem de ağır aksak, sabırla… Kahve kısmı nazlı naimdi, öyle harlı ateşte "ham hum şarolop" çabucak pişirilmiş, kaynatılıvermiş kahve makbul değildi. Öylesi köpüksüz möpüksüz, Çapanoğlu abdest suyu bir şey olurdu. Bir kere kahve zinhar sıcak değil soğuk suyla pişirilirdi. Önce güzelce, uzun uzun karıştırılır, ateşe sürülür, ağır ağır kaynaması beklenirdi. Kabarmaya başlayınca hafifçe ateşten çekilir, sonra tekrar sürülür ve bu defalarca tekrarlanır, ilk köpüğü fincanlara alınır, sonra tekrar tekrar ateşe sürülerek, nerdeyse bir parmak kalınlığında köpük olurdu

fincanlarda. Ama bu, makine kahvesininki gibi kof, içi boş saydam bir köpük değildi. Yoğun mu yoğun, dilinizde âdeta bir tabaka oluşturan adam gibi köpüğü olurdu kahvenin.

Komşuları Nefise Hanım teyze bu işin ordinaryüsü idi meselâ. Kahvesini övmek için "Vallahi, altı aylık çocuk yürür üzerinde" derdi. Kahveyi sunmak da özen isterdi. Sarsmadan, tabağına mabağına dökmeden götürmek de kolay değildi öyle. Annesinin pişirdiği kahveyi tepside getirirken dökmemeye dikkat eder, haminnesi "yüzüne bakma; kahve utanır da dökülür!" diye uyarırdı.

Hem canım, kahve deyip geçmemeliydi; kırk yıllık hatırı olan bir şeydi sözü edilen… Gözleri uzaklara daldı, o tasasız çocukluk günlerini hatırladı. Belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları. Çocukluğundan beri bayılırdı kahveye. Her öğle yemeğinden sonra haminnesiyle, halası ve babası kahve içerlerdi. Annesi içmezdi ama… Neden acaba? Sevmediğinden mi, yoksa haminneye saygısından mı? Hayret! Bunu ilk kez şimdi düşünüyordu… Sevmediğinden olamazdı, zira misafirlikte ikram edildiğinde içiyordu. Demek ki… Evet evet, kayınvalidesine duyduğu saygıdan olmalıydı… Başını iki yana salladı. Eski terbiye, görgü başka türlüydü…

Ne diyordu? Haa öğle yemeğinden sonraki kahve faslı… Bu kahve fasıllarının baş müşterisi olurdu hep. Usul usul, pisi gibi gider ya halasının ya da babasının yanına veya kucağına oturur ve de gözünü kahve fincanına sabitler, kurban bayramı kedisi gibi hâl diliyle ona da versinler diye beklerdi. Babası da, halası da fincanın tabağına döktükleri, üfleyip soğuttukları kahveden içirirlerdi ona muhakkak. Pek keyiflenirdi, pek… Arada bir "kızlar kahve içmez" diyen olurdu ama dinleyen kim acaba? Ama galiba o bir parmak kalınlığındaki köpüklü yudumları kendileri

içerler de köpüksüz olanından içirirlerdi ona. Olsun canım! Zaten köpüğünden içirseler bir şey anlamazdı ki…O bol şekerli kahvenin tadına bayılıyordu, henüz o kalın köpüğün zevkine varacak mertebede değildi ki...

Böyle eski günlerin anılarına dalmış etrafı seyrederken, az önceki orta yaşlı garson, önüne mavi çini desenli özel bir fincanda, adam gibi pişirilmiş, yarım parmak köpüklü bir fincan kahve koydu ve terbiyeli terbiyeli:

- Kahveden anlayan müşterilerimiz için de kahvemiz var efendim, dedi.

- Aa, çok teşekkür ederim, sağ olunuz!

Kocaman bir gülümseme oldu yüzünde. Bu özel muamele çok hoşuna gitmişti doğrusu. Müşteriden anlayan bu efendi garson da "adam gibi" bir bahşişi hak ediyordu. Özel pişmiş köpüklü kahvesini tadını çıkara çıkara keyifle içerken, etrafı seyretmeye devam etti. Yedisinden yetmişine her cinsten, hemen de her tabakadan insan, bir telaş koşuşturup duruyordu. Kimi giyim kuşam mağazalarına, parfümeri, kitapçı, oyuncakçı mağazalarına giriyor, sevdiklerine aldıkları hediye paketleriyle çıkıyordu. Kimi zor beğenen, aradığını bir türlü bulamamışların düş kırıklığı içinde, bir karış suratla somurtuk halde vitrinlerin önünde mekik dokuyordu.

Kıvırcık, kalabalık saçlarını omuzlarına döküvermiş, tepeden tırnağa siyah deri bir mont ve tayt giymiş sarışın kız, belki dördüncü kez durdu karşıdaki erkek aksesuarlarının satıldığı ünlü mağazanın önünde. Belli, o da tam aradığını bulamamış mutsuzlardandı. Tereddüt içindeydi. Vitrine uzun uzun baktıktan sonra girdi mağazaya. Az sonra tezgâhtarla birlikte vitrindeki bir şeye bakarken gördü onu. Daha sonra tezgâhtar, çoraplı ayaklarıyla vitrine girdi; galiba bir çantayı dikkatle aldı.